

Nagyböjt V. hete

Kedd

Szám 21,4-9 * Jn 8,21-30

„Akit marás ért és rátekint, az életben marad.”

Ami a választott néppel történt a pusztai vándorlás idején, az a mi életünkben is megjelenik. Nem elég egyszer megszabadulni, megtérni: az csak a kezdete egy hosszú útnak, amely az üdvösségre vezet. Ez az út pedig fáradtságos és kísértésekkel teli. A legsúlyosabb kísértés az, hogy visszakíváncozunk előző állapotunkba. Már nem emlékszünk a rabság gyötrelmeire, csak arra, hogy ott volt mit ennünk és innunk, az Istentől jövő táplálék viszont unalmasnak, ízetlennek tetszik.

Amikor idáig jutunk, zúgolódunk és elhagyjuk magunkat, akkor támadnak a mérges kígyók: vad ösztöneink, pusztító szenvedélyeink, melyek ráébresztenek hálátlanságunkra, s arra, hogy a magunk erejéből semmire sem mennénk.

Ekkor kell föltekinteni az Emberfiára, aki a magasba emeltetett. Nem a rutinszerű feszületre pillantás ment meg, hanem a Megfeszítettel való újfajta, bensőséges találkozás. Szent Ferencet a San Damianó-i feszület Krisztusa szólította meg, feltárva előtte küldetését, Avilai Szent Terézt a szenvedő Krisztus szemlélése közben érintette meg a kegyelem és emelte ki a középszerű apácaéletből. Ezt a találkozást kínálja fel nekünk is az Egyház Nagyböjtben, amikor Krisztus szenvedésére emlékeztet, ezért is takarja lepel Feketevasárnaptól Nagypéntekig a feszületeket, hogy a keresztleplezéskor új szemmel tudjunk Jézusra tekinteni, aki a Fán függve szerezte meg nekünk a gyógyulást.

Megfeszített Jézus Krisztus, én Uram, Istenem, szüntelenül szemlélni akarlak téged. Nem úgy akarok viszonyulni keresztedhez, mint egy talizmánhoz, hanem élő és személyes kapcsolatban akarok maradni veled, aki szenvedtél és meghaltál értem. Egészen el akarom kötelezni magam melletted, és nap mint nap keresztemet felvéve követni téged, nem világmegvetésből, nem önsanyargatásból vagy kényszerűségből, hanem hogy felgyógyulva az őskígyó marásaiból, belülről hozzád hasonuljak, a te képedre formálódjam.